

ved en tidligere Leilighed her i Thinget, da Talen var om et andet Spørgsmaal, som vedkom baade den kirkelige Underviisning og Skoleunderviisningen, har antydet, at det var min Agt, inden jeg tog nogen Beslutning i saa Henseende, at ville høre Stemme og Raad fra de Organer, der for Diebliffet ere tilstede — jeg stegede herved til Biskopperne og Landesmoderne —, saaledes er det ogsaa min Agt, at ville i de nærmest forestaaende Landemoder foranledige igjennem Biskopperne, at dette Spørgsmaal bliver bragt til Forhandling, for at de Forslag, som man kunde ansee for ønskelige, kunde komme frem. Da vil jeg, men ogsaa først da, tage min egen Beslutning om, hvorledes og i hvilken Form jeg vil bringe denne Sag frem for Rigsdagen.

Lindberg: Forsaavidt den høitærede Minister oplyste, at der, da Loven af 13de April 1851 var under Forhandling i dette Thing, og navnlig i Landstthinget, viste sig en stor Utilbøielighed til at foretage en saadan Forandring i denne Lov, at ogsaa Daabstvangsen i Folkekirken kunde blive ophævet, da finder jeg det ganske i sin Orden, og jeg skal ikke nægte, at, dersom jeg selv havde været tilstede under Afstemningen, vilde jeg vist være gaaet den selsomme Vej. Jeg anseer det nemlig for upassende, at der i en Dissenterlov ligesom indsmugles en Frihed og en Ret for Folkekirken, da dette bør fremtræde som en aldeles selvstændig Lov. Forsaavidt den høitærede Kultusminister forøvrigt har udtalt sig derhen, at denne Sag ogsaa vilde blive tagen under nærmere Overveielse, og at han vil høre de Autoriteters Mening i Sagen, som ere de naturlige Raadgivere under nærværende Forhold, saa kan jeg ikke finde Andet, end at det er i sin fuldkomne Orden, og jeg kan for min Person ikke Andet end takke den høitærede Minister, baade for dette og de Oplysninger, han i det Hele taget har givet paa min Forespørgsel.

J. N. Hansen: Den ærede Forespørger kom i sin Udvikling og Motivering af Spørgsmaalet til at omtale, at han ikke fandt det rigtigst, om Folkekirksens Medlemmer skulde

være undergivne en mindre Frihed end de, der ere udenfor Folkekirken, og at dette vilde være en Vej til at forøge deres Antal, som ville udtræde af Folkekirken. Det forekommer mig, at denne Øtring ikke gaaer ud fra en rigtig Forestilling om det paagældende Forhold. Man kunde tale om en større Frihed i Folkekirken, saalænge der ikke ved Grundloven var givet nogen Ret til at udtræde af Folkekirken for dem, der ikke deelte dens Tro; men, efterat dette er skeet, forekommer det mig, at Folkekirken maa, som enhver anden bestaaende Forening, holde over sine Love og forlange af de Medlemmer, som ville blive i den, at de skulle følge de Love, som denne Indretning nu engang har for sine Medlemmer. At sige, at det vilde paaføre en Evang for Mange til at træde ud af Folkekirken, deri ligger jo slet ikke Andet, end at der er mange Medlemmer af Folkekirken, der ikke dele dens Tro; men at de udtræde, det forekommer mig at være aldeles i sin Orden, og det forekommer mig, at selve Folkekirken maa ønske, at de ville benytte den Frihed, de nu have, til at træde ud af den; thi skal der være nogen Sandhed i Folkekirken, som man gaaer ud fra, at der er i de øvrige kirkelige Samfund, saa maa det dog være den, at de, der blive tilbage i den, ikke ligesom bekjende sig til en Tro, der er Folkekirksens stik modsat. Det er allerede slemt nok, at de fuldkomne Ligegeydige blive i Folkekirken paa Grund af den Understøttelse, som Staten giver den; det er allerede slemt nok, at der er Saadanne, hvem Børnenes Daab er aldeles ligegeydig, og for hvem det Væsentligste er det Offer, som de maae give Præsten for denne Handlings Udøvelse — dog de vilde hellere underkaste sig denne Udgift end træde ud af Folkekirken; men det vilde være i højeste Grad forunderligt, om Folkekirken gav en saa stor Frihed for dem, der blive i den, at den ikke opsordrede Nogen til at træde ud deraf; thi da vilde den blive en fuldkommen Utting. Det kan vel være, at Folkekirken med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal maa komme til at indrømme sine Medlemmer, at Daaben udsættes en vis Tid; men der maa dog altid komme en Tid, hvor de enten i en mere voksen Alder maae lade sig døbe, eller ogsaa træde ud